

udtalt af en anden æret Landstingsmand (N. Rasmussen), vistnok vilde faae et ganske andet Svar. Det er heller ikke en Sag, der er saa aldeles uforberedt; thi jeg veed ikke rettere, end at denne Sag om Dvafsalveri — forøvrigt er det vist ikke meget let at bestemme, hvad der egentlig skal forstaaes ved Dvafsalveri — har været under Discussion i Rigsdagen lige siden 1852. Man maa heller ikke troe, at Sagen, om ogsaa dette Lovforslag bliver forkastet idag, derved vil være standset eller afgjort; det er en Sag, som ganske vist vil vende tilbage med et forstærket Tryk, indtil de Duffer, som ere udtalte igjennem Lovforslaget, blive fyldestgjorte. — Hvad nu det angaaer, at der her i Rigsdagen ikke skulde være den fornødne Sagkundskab til at drøfte Lovudkastet, da kan jeg ikke forstaae, at det skulde være Tilfældet, efterat Sagen jo er discuteret i Pressen, ved Forsamlinger, Lægemedler osv. Jeg frygter for, at, dersom vi skulle vente, indtil de autoriserede Læger fremkom med et Udkast til en saadan Lov, saa vilde vi vist komme til at vente i lang Tid, ligesom det Samme vilde være Tilfældet, naar man vilde spørge Geistligheden, om det ikke var rigtigt at faae Frimenigheder rundt om i Landet, og naar man vilde spørge Sagsførerne, om det ikke var rigtigt at frigive Sagsførernæringen, eller naar man vilde spørge Skolelærerne rundt om i Landet, om det ikke var rigtigt, at der blev oprettet saa mange Fristoler som muligt. Det er langt fra at være min Mening, at Vedkommende her skulde see paa deres egen Interesse; det er ganske vist et meget menneskekærligt Hensyn, der bevæger dem til at træde op, som de gjøre, nemlig Omfarg for Befolkningen i Almindelighed; men det ligger alligevel saa nær for saadanne Mennesker, at deres Synskreds er bleven saaledes indskrænket, at de ikke saa godt kunne kaste Blikket ud over det Almindelige. Jeg kan heller ikke forstaae, at man vil modsætte sig denne Lov efter den Frihed, vi have faaet ved Grundloven af 1849, en Frihed, som i mange Retninger er gennemført, endog til den Grad, at

Engen længere er bunden til en særegen Sjælesørger, men at Enhver kan drage Omfarg for sin Sjæls Frelse, paa hvilken Maade han synes bedst; Enhver kan blive Irvingianer, Methodist eller gaae over til hvilkensomhelst Religionssect. Naar man har en saa ubunden Frihed i Sager, der angaae Ens aandelige Vel, skulde det saa være saa vanskeligt at finde en Lovsform, hvorefter man kunde faae en nogenlunde taalelig Frihed til ogsaa at varetage Omfargen for sit legemlige Vels Fremme. Forøvrigt forekommer det mig — muligvis forstaaer jeg ikke Sagen ret — ikke at være ganske anstændigt, at Landstinget saaledes uden videre forkafter et Lovforslag, som er indbragt af Regjeringen; jeg synes ikke, at det seer godt ud for Befolkningen rundt om i Landet. Jeg skulde altsaa ogsaa af denne Grund, saavelsom af de andre Grunde, der tale for Sagen, meget ønske, at Lovforslaget maa gaae over til 3die Behandling.

Ordføreren: Skjøndt den sidste Yttring af den meget ærede 2den Landstingsmand for Kjøbenhavn (Krieger) ikke var mig ganske tydelig, saa kan jeg dog, efter hans Udtalelser i Lovdags, ikke tvivle om, hvad den i Virkeligheden skulde gaae ud paa, og, da Fleertallet i Thinget i Lovdags syntes at dele hans Mening, saa nærer jeg heller ikke nogen syn-derlig Tvivl om, at det ogsaa vil følge ham idag, og at vi altsaa nu staae ligeoverfor en Henrettelse af Lovudkastet, eller rettere sagt af det Forslag, der er traadt i dets Sted. Man pleier jo imidlertid altid at indrømme en Dødsdømt en Præst til at forberede ham til Døden, og i det Haab, at jeg skal kunne udføre dette sørgelige Hverv med den fornødne Værdighed, ubeder jeg mig Tilladelse til at gjøre et Par almindelige Bemærkninger, ved hvilke det langt mindre er min Hensigt at fortsætte end at afflutte Discussionen, hvorfor jeg ogsaa skal, forsaavidt jeg tager Hensyn til tidligere faldne Yttringer, bestræbe mig for at imøbegaae dem saa roligt og saa maadholdent, som det er mig muligt.